

κυριολεκτικά γελιοποιήσει τὸν ἑαυτὸ μου πού ἀφῆκα καὶ παρυσύρθηκα ἀπὸ μιὰ κοινὴ γυναίκα πού τραβοῦσε τὴν ἀγνότητα τοῦ παιδιοῦ της σὰ κρεβάτια τῆς ἀτιμίας.

"ὦ, δὸν ἔβλεπα τὸ μικρὸ ἐκείνο τὸ ἀθώωτατο δίπλω στὴ στυγματομένη της σάρκα, ἀγανάκτηση καὶ ἀηδία ἀιστανόμουν! "Ἐγὼ μπορούσα νὰ ζήσοι ἥσυχη σὲ σπύρι της ἀγαπῶντες τὸ παιδί της, ἐλλογώτας— γιὰτί ὄχι;— τὸν ἄνθρωπο πού τόσο φρέσθηκε τιμημένα, ἐξασφαλίζοντάς της τὰ μέσα τῆς ζωῆς, ἐκεῖ πού τοῦ εἶταν εἰκόλο νὰ τῆς πει πὼς οὔτε τὴν εἶδε, οὔτε τὴν ξέρει, ὅπως γίνεται συνήθως.

"Ὁ πλοῦσιος πάντα θὰ ξεπλανᾷ τὸ φτωχὸ οὐρῆται, γιὰτί τοῦ εἶαι εἰκόλο νὰ τὸ ξεπλανήσει κ' εἶναι ἡ μεγάλη του δικαιολογία αὐτή. "Ἀλήθεια ὀλοφάνερη πού τὴ βλέπομε καθεμέρα νὰ ξεπυλίνεται σὲ χίλιες εἰκόνας διάφορες. Ποιὸς φταίει; "Ὁχι ὁ πλοῦσιος. Αὐτὸς εἶναι ἄρχοντας καὶ πληρώνει! Σ' ἀρέσει νὰ πληρώνεσαι; Καλά. "Ἀλλοιώτικα ἔχε τὸ ρότ' σου, γιὰτί ἄλλη λύση ἢ ἐπόθεση αὐτῆ δὲν ἔχει, καὶ σὲ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς δὲν πρέπει νάχει! "Ἐνας ἀρχοντας δὲν ταιριάζει νὰ παντρευτῆ ὅποια τύχει!

Κ' εἶται σήμερα τὸ πρωτὶ πού ἡ γυναίκα αὐτῆ ἔφυγε οὔτε θέλησα νὰ τὴ ρωτήσω πού θὰ πάει. Τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Δὲ βορῆσαι! Κεθῆνας μὸς ἔχει τίς μίζερες του, κ' εἶναι πολὺ νὰ στοματῆ κοιτάζοντας τίς μίζερες τοῦ διπλανοῦ.

Σὲ φίλῳ
ΠΑΝΩΡΙΑ

ΜΩΣΑΪΚΑ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΚΙ

(Στὸν πολυτίμω μετ' φίλο Pierre Baudry)

Μὲ τὰ πονάκια δλόδευκα καὶ ἀφρόχρωμο τὸ σκάφος
Μέσ' ἀπὸ πέλαο ρόδινο σὲς ἀφρες φτερογίττει
Ξανθὸ ναυτάκι, κάτω του πού ἀνοίγει χάος ὁ τάφος
Μὰ ἐκείνο, σὰν ἀετόπουλο, πρὸς τὴ ζωὴ ἀρμενίζει.

Πρὸς τὴ ζωὴ τὴ διάπλατη, πού τὴ σπιννεύει ἡ Πάφος
Στὸ ἡδονικὸ λιμάνι της... Λευκῆς τῆς Ἀφροδίτης
Τὸ ἀνάβλεμμα εἶναι ὁ Φάρος του, τῆς Πλάσης ὁ ζωγράφος

Πού ἔιν τὸ ἱστοροῦσε, θῆσβυνε σὲ φῶς του ὁ Ἀποσεριτής...

Καὶ κείνο πλέει γοργότερο· μὰ ἐνῶ ἀντικρῶζει ἡ πλώρη

δὺο βήματα σὲ δωμάτιο. Διάστημα μὲ σιωπῆ.)
— "Ὅλα φαίνονται πὺ μεγαλα, πὺ ἀψηλά, πὺ σκοτεινά...

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ. Εἶναι ἡ σκιά πού σὲ γελᾷ. Εἶναι λίγο τὸ φῶς. Ἀνάγκη νὰ τραβήξουμε τὴν τέντα τοῦ φεγγίτη.

ΣΥΛΒΙΑ. "Ὁχι, καλλίτερα ἔτσι. ("Ἐξακολουθεῖ νὰ κιντᾷ σὲ κάθε γωνιά, σὰ νὰ γυρεῖ κἄποιον ἴχνος.) Πῆς μου... ("Ἡ συγκίνηση τῆς κόβει τὴ φωνή.) Ἐκεῖνο τὸ βραδύ, ἤρθανε καὶ σὲ φωνάζανε, καὶ σὺ ἔτρεξες. Βρέθηκες ἐδῶ, τὴν πρώτη τὴν ὄρα... (Κομπιάζει.) Πού εἶτανε; Θυμάσαι σὲ τί θέση;

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ. Ἀπὸ κεῖ, στὴ ἐργαστήρι, κατ' ἄνω ἀπὸ τὸ ἔγαλμα... "Ὁχι, μὴν πηγαίνεις!

("Ἡ Συλβία στρέφει πρὸς τὴν κόκκινη κουρτίνα πού κρέμεται ἀνάμεσα σὲς δὺο Νίκες. Στὰ πόδια της, σὰ γραμμὴ διαιρετικῆ, μακροῖνει ἡ λεπτὴ ζώνη τοῦ ἥλιου.)

ΣΥΛΒΙΑ (μὲ χαμηλὴ φωνή.) Τὸ ἔγαλμα εἶν' ἐκεῖ.

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ. Μὴν πηγαίνεις!

("Ἡ Συλβία μένει λίγες στιγμὲς ἀκίνητη καὶ βουβὴ ἔμπρὸς στὴν κλειστὴ κουρτίνα, ἀπ' ὅπου τὴ χωρίζει ἡ φωτεινὴ ζώνη.)

Τὸ πλάνο φῶς, ἰδὲς δευθός, ἀφίνοτες τὸ δοῖται,
Τὰ χέρια ἀπλόνει τρέμοντας ὁ Ναύτης πρὸς τὴν Κόρη.

Θάμβος τὸ ρότ' του ἐκέκλωσε· μόνον ἡ καρδιά του ἐθώρει:

Τὸ καρβακί ἀπόμεινε χωρὶς ψυχὴ· πουλᾷ
Σπαράζει τὴν ἀφτέρουχο τὸ ἀφροπλοῦμένο ἀγόρι!

Σπῆτται:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΤ' ΑΛΩΝΙ

Πᾶμε, παιδάκι μου, πᾶμε νὰ φύγουμε κ' ἐμεῖς, λέει ἡ μάνα. Ἄφες με νὰ σηκωθῶ, τράβα με, ἔλα! Στ' ἄλωνα τελευτοῖ ἀπομείνομε κ' εἴμοι κουρασμένη ἀπ' τὴ δουλειά!..

Μὰ πού νὰ τὴν ἀφήσῃ τὸ παιδί της! Τρέχει σὰν τρελλὸ ὀλόγουρά της, τὴν τραβᾷ, ρήχει σιάχνα σὰ μαλλιά της καὶ γελᾷ.

"Ἰῶμε, τράβα με νὰ σηκωθῶ, κ' εἴμαι κουρασμένη ἀπ' τὴ δουλειά!.."

Μὰ κείνο ὁσόντου καὶ γελᾷ, πέφτει σὰ γόνατὰ της πάνω, ψηλὰ ψηλὰ σηκώνει τὰ χερνάκια του καὶ πέφτει, καὶ σηκώνεται, καὶ πάλι πέφτει, φωνάζει, ἐσκορδίζεται, γελᾷ, γυαλλίζουν τὰ ματάκια του κ' εἶναι, ὀλο νειάτα καὶ χαρά... Καὶ ἡ μάνα... κουρασμένη εἶν' ἀπ' τὴ δουλειά!.

ΑΙΜΟΣ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕ ΠΙΑΝΟ

Τυπωθήκανε στὴ Λεϊψία καὶ πωλοῦνται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

- α') ΠΟΙΗΣΗ ΜΑΔΑΚΑΣΗ:
- 1) Στὴν ἀέμη καρφωμένα Δρ. 1.—
- 2) Τραγουδάκι " 1.—
- 3) Στὴ νῆσο πέρα ὁ πύργος Ἀθώ-ρητης " 1.—
- β') ΠΟΙΗΣΗ ΑΔΕΣ ΠΑΛΛΗ:
- 4) Μολιτιάτισσα Δρ. 1.—
- 5) Μισιριώτισσα " 1.—
- 6) Ρουμελιώτισσα " 1.50
- 7) Ἀφροδίτη " 1.50
- 8) Χαίιντε χ' ὄρδε " 1.—
- 9) Μικρούλα " 1.50
- 10) Στὸν Ἴπποπα (μαλλιάρικὰ Πόπ!) Χαρίζεται. "Ὅλα μαζί ἕνας τόμος δρ. 5.

— Μὴν πηγαίνεις!
("Ἡ Συλβία κάνει ἕνα βῆμα πέρα ἀπὸ τίς ἀχτίνες, μὲ δριμὴ λῆς, σὰ νὰ περνοῦσε κανένα ἐμπόδιο μ' ἕνα γοργὸ κίνημα ἀνασηκώνει μιὰ ποδιά, χώνεται μέσα ἀπὸ τίς διπλές, γίνονται ἀφαντῆ. Ἡ κουρτίνα ξανακλείνει κατόπι της, βορραὶ καὶ πικνῆ. Μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς, ὅπου δὲν ἀκούεται παρὰ τὸ ἀγκομαχητὸ τῆς ἀδερφῆς. Ἄξαφνα, μέσ' ἀπὸ τὸ βαθὺ χρώμα τῆς πορφύρας, ξαναφαίνεται τὸ κατάχλωμο πρόσωπο τῆς ἡρωίδας, πού φαίνεται φεγγαβολημένο ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ὑπέροχου ἔργου. "Ὡς καὶ τὰ γυμνά τῆς χέρια, πού χωρίζουν τίς ποδιὰς τῆς κουρτίνας, θαρρεῖς ἀντιφεγγίζουν σὲ μουντὸ χρώμα. Τὰ μάτια της μένουνε προσηλωμένα, μεγαλωμένα ἀπὸ τὸ θαυμασμό, θαμπωμένα ὄχι ἀπὸ κανένα δράμα νεκρικὸ ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα ὁμοίωμα τῆς τέλειος ζωῆς. Τρέμει σὲς κόγχες τὸ προμήνυμα τοῦ κυμάτου πού φουσκώνει. Ἀνὸ ἀξιοθαύμαστα δάκρυα σχηματίζονται οἰγὰ-οἰγὰ σὲ κολίωμα, λάμπουνε, ξεχειλίζουν, ἀθλακώνουνε τὰ μάγουλα. Πρὶν νὰ φτάσουν σὲ στόμα, ἐκείνη τὰ στοματᾷ μὲ τὰ δάχτυλα, τὰπλώνει σὲ πρόσσωπό της, σὰ νὰ θέλῃ νὰ πλυθῆ μὲ δροσοῦλα καθαρμοῦ γιὰτί, ὄχι ἀπὸ τὴν ἀνάμνηση ἢ ἀπὸ τὴν ἔχνη τῆς αἱματόβροχης ἀνθρώπινης περᾶξης, τὴ συν-

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 3.— Γιὰ τίς Ἐπαρχίαις δρ. 2.—
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ὄρ. χρ. 10.

Γιὰ τίς ἐπαρχίαις δεχόμεστε καὶ τρέμμετες δρ. τὴν τιμὴν) συντρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομῆτης ἢ δὲ στείλει μπροστὴ τὴ συντρομῆ του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κίβκια Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἑθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδρομον (Ἀκαδημία), Βουλῆ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηρόδρομου Ὁμόνοια, σὲ κίβκια Γιαννοπούλου (Χαυτεῖα), σὲ βιβλιοπωλεῖα Ἐπίτιος Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντικρῶ σὲ Βουλῆ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, σὲ Πρακτορεία τῶν Ἐφημερίδων, σὲ Πύργου σὲ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Οἱ Πατριωτικὲς κὶ ὁ πόλεμος—Γιὰτί τὸν θέλουν—Μιὰ ἀπεργία—Τὰ Κομητικὸπουλα καὶ ἡ ἀπολογία τους—Ἑλληνικὰ καὶ Βουργῶνικα.

ΜΗ σὰς γελοῦν οἱ φημερίδες. Οἱ Τοῦρκοι ἔχουνε στόλο. Γιὰτί ἀπὸ τὰ 97 καὶ 88, ἂν καὶ νικῶσαν, καὶ καρᾶδια καινοῦρια καὶ δυνατὰ φροντίσανε νὰ φτειάξουνε καὶ τὸ στρατὸ τους νὰ δυναμώσουν. Ἐχουν λοιπὸ σήμερα κάθε δικαίωμα καὶ νὰ φωνάζουν καὶ νὰ φεβερίζουν. Κι ὅσο κὶ ἂν τὶς φερονουνε ἴσαμε τὰ σύνορα τοῦ Ταρταρινισμοῦ τίς φωνές τους, πάντα δὲν ταιριάζει νὰ μιλάει κανεὶς γι' αὐτὰς με δὲν περιφρόνησι μιλάει ἢ «Ἐσπερινὴ» καὶ οἱ ὄμιλοι της.

Πρέπει λοιπὸν ἐμεῖς νὰ σταυρώσουμε τὰ χέρια καὶ νὰ καρτεροῦμε σὰν καλοὶ χριστιανοὶ τίς Τοῦρκικες ὀβερτικῆς: "Ὁχι. Ἐχομε καὶ μεῖς... Μὰ τί πρὲπει νάχουμε, μὰς τὸ εἶπε ὁ κ. Γ. Κωνσταντινίδης ἀπὸ τ' Ἀνάπλι μ' ἕνα γράμμα του πού τυπώθηκε σὲ «Σκρίπ» τὴν περασμένη βδομάδα. Ὁ κ. Κωνσταντινίδης, ὁ μόνος δὲ πού μίλησε φρόνιμα καὶ πατριωτικὰ τοῦτες τίς μέρες, μὰς ἀπόδειξε πὼς οἱ Γιᾶπωνες νικῶσαν τοὺς Ρούσσους, ὄχι μοναχὰ γιὰτ' εἰντουσαν τελειότερα ὄργανωμένοι, μὰ καὶ γιὰτί πήγανε ὄλοι τους στὸν πόλεμο, ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες, μὲ τὴν πεποίθησιν πὼς (ἂ

πῆρεν ἡ συγκίνηση, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἀγνάντεμα τοῦ ὀροῖου ἔργου, τοῦ ἀπείραχτου καὶ μοναχοῦ. Ἐχει λάβει τὴν ἐπέρατη ἐδλογία τῆς Ὁμορφίαις: τὴν ἀνακομῆ τῆς ἀγωνίας της, τὸ τέλος τῶν φόβων της. Τὸ ὑπερῶνυλο ἀστροπελέκι τῆς χαρᾶς ἔχει διαπεράσει τὴν ψυχὴ της, γιὰτρεόντάς της γιὰ μιὰ στιγμῆ, κἀνοντάς της κρουσταλλένια σὰν τὰ δάκρυα. Δὲν εἶναι τοῦτὰ της τὰ δάκρυα παρὰ ἡ φλογερὴ καὶ ἡλαλη προσφορὰ τῆς ψυχῆς σὲ Ἀριστοῦργημα.)

— Συλβία, Συλβία μου, κλαῖς!
ΣΥΛΒΙΑ (συγαλόφωνα, μὲ τὸ νόημα τῆς σιωπῆς.) Σῶπαίνε.
(Προβαίνει ἀπὸ τὴν κουρτίνα ἔξω. Ρωτᾷ οἰγόφωνα.)

— Τὴν εἶδες; Τὴν εἶδες;
ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ (παραιοῦτας, μ' ἕναν ἀνατωγάμω.) Ποιάνε; πὺτῆ; Εἶν' ἐκεῖ;

ΣΥΛΒΙΑ. "Ὁχι, τὴ Σφιγγα...

("Ἡ ἀδερφὴ κάνει μὲ τὸ κεφάλι ναί. Κάνει ἐκείνη μιὰ χειρονομία πού φανερώνει τὸ θάμπτωμά της. Ἀκούεται ὁ βρόντος μιᾶς θέρρας βαρυσῆς πού ξανακλείνεται Κ' οἱ δὺο ἀνατινάζονται.)

— Νὰ τῆς! Φύγε, φύγε!
ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ (ἀπλώνοντας τὰ χέρια σ' ἐκείνη,